

tat, der kom ud af denne Lov. Jeg omtalte ogsaa ved Finanslovens første Behandling, at det, Ministeren omtalte, stod i Motiverne, men jeg sagde ogsaa, at Motiverne kom ikke ud til Befolkningen, det gjorde kun Lovforslaget eller den vedtagne Lov, og det, de vedkommende da maatte gaa ud fra, maatte være, at man havde sørget for, at de fik Erstatning. Men det er det, de ikke have faaet. Et Maanedesregnskab fra tidligere Aar udviser, at før fik de 96 Kr. 10 Øre, medens de nu faa 97 Kr. 50 Øre, altsaa 1 Kr. 40 Øre mere om Maaneden. Men det kan man dog ikke være bekendt at byde Folk, naar man siger, de skulle have Løntillæg. Det er noget nær en Haan, synes jeg, og det kan ikke være Rigsdagens Mening, at det skal være Resultatet. Jeg er overbevist om, at Ministeren ikke har lagt Mærke til, at Resultatet kun var 1 Kr. 40 Øre om Maaneden, for saa vilde hans Velvillie have dikteret ham en anden Stilling. Jeg haaber fremdeles, at denne Velvillie skal frembringe et andet Resultat, for de Folk maa have Erstatning for, hvad de have tabt, men de have tværtimod faaet en Udgift, idet de skulle lægge Tøj til for disse 1 Kr. 40 Øre om Maaneden, og det er umuligt for dem.

Ministeren svarede dernæst paa Spørgsmaalet om de 11 Fridage. Ja, det er rigtigt, at Arbejderne paa Orlogsværftet ønskede at komme bort fra den gamle Ordning, hvor Lønnen var lav, og de bad saa om Lov til at arbejde i de 11 Dage, idet de sagde, at de ikke kunde klare sig med den Løn, de havde. Men i den Tid fik Underofficerer, Kontor- og Maskinassistenter i Land et Tillæg for de 11 Dage, og da der ikke hverken ved Forelæggelsen, i Motiverne eller noget andet Sted, Rigsdagen bekendt — jeg var med i Udvalget, ganske vist noget syg —, og heller ikke ved Sagens Behandling, har været noget fremme om, at Forudsætningen var en anden end tidligere, men Forudsætningen stadig var, at de fik de 11 Dage ekstra betalte, bør de ogsaa have dem ekstra betalte. Naar nu Stillingen er den, at nogle faa mindre efter den nye Ordning og enkelte faa det samme, synes jeg, det taler for, at man tager Spørgsmaalet op og retter, hvor der er saa store Fejl. Man

kan ikke bibeholde den Ordning, hvor der er Forskel paa Beregningen, siges der. Den Ordning har man haft før, og man siger, at man ikke kan bibeholde den. Det er naturligvis rigtigt at gøre det ens for alle, men saa maa de ogsaa have Ækivalent for de 11 Dage, og det faa de ikke nu.

Det tredje Punkt er Spørgsmaalet om de faste Arbejderes Løn. Der vil jeg sige, at Ministerens Svar var lidt til den ene Side og lidt til den anden Side. Det kan være, at Forholdene ere saaledes, at Svaret maatte blive saadan. Den højtærede Minister erkendte, at hans Følelser for Fagforeningerne ikke var blevne mindre varme med Aarene, og mente, at Arbejderne bør have en Medbestemmelsesret om de Betingelser, under hvilke de skulle arbejde. Men saa kan jeg ikke se, hvorfor man, fordi Folk arbejde paa en anden Arbejdsplads, der ved gamle Bestemmelser er kommen ind under militære Forhold, og som man maaske ønsker at bibeholde under militære Forhold, vil stille dem under langt forskelligere Betingelser end andre Arbejdere. Man bør se at finde en Form, under hvilken de kunne komme til at forhandle og komme til at tale med om deres Sager. Den højtærede Minister sagde, at deres Stemme skulde høres. Det ere Arbejderne naturligvis glade for. Men deres Stemme høres ikke tilstrækkeligt ved, at Arbejderne henvende sig en Gang eller to—tre Gange om Aaret til Ministeren. Den høres bedst ved, at de faa Lov til at fremsætte alle Enkeltheder med Hensyn til deres Arbejde, og det er mange. Vi, der have pløjet Forhandlingernes vanskelige Jordbund, vide, hvad det vil sige at forhandle om Lønforhold. Man kan sidde dagevis og tale om enkelte Lønningsforhold. Det skal til for at naa til at forstaa hinanden. Men det naar man ikke til, naar man maaske afhører Arbejderne paa Orlogsværftet og saa paa Grundlag af dette, sammenholdt med ens egen Mening, gør en Indstilling, som, hvordan man end vender og drejer det, bliver den for Ministeriet mest afgørende. Derfor henstiller jeg, at man søger at finde en Ordning, under hvilken Arbejderne kunne komme med i en virkelig Forhandling om deres Forhold. Det vilde vække betydelig mere Tilfredshed. At